

Boekbespreking: "OPEN" een autobiografie van Andre Agassi

Het is een lijvig boek van 570 pagina's, maar het leest ongelooflijk makkelijk. Ik heb het zelf in enkele dagen uitgelezen. Ik ben een aantal keren tot tranen bewogen en tevens tot schaterlachen. Het is een boek dat emotie draagt en ook troost, kortom de moeite waard...

Zoals de titel het al suggereert is het een onverbloemd relaas van zijn leven tot het einde van zijn professionele tenniscarrière.

Hij vertelt zijn ervaringen met zijn ouders, vriendinnen, vrouwen, vrienden, coaches, wedstrijden, het publiek en zijn 'team' op een zeer herkenbare wijze. Een gast die heel lang is op zoek naar antwoorden, steeds in tweestrijd met zichzelf en zijn talent.

Ik heb hem steeds bewondert voor zijn talent, maar na het lezen van zijn verhaal ben ik een grote fan geworden van de man die hij is geworden en zijn bijdrage in deze wereld.

Ik onthoud je niet een deel van de samenvatting op de achterflap van het boek:

'Andre Agassi is een van de meest geliefde en getalenteerde sportmensen ter wereld. Toch haatte hij tennis van jongs af aan.

In de wieg kreeg hij al een racket in zijn handen. Als kind moest hij duizenden ballen per dag slaan. Hij verafschuwde de constante druk om te presteren, terwijl hij tegelijkertijd zijn status als wonderkind probeerde in te lossen. In deze openhartige autobiografie vertelt Agassi zijn levensverhaal dat is bepaald door dit soort conflicten.

Agassi laat ons het zevenjarige jongetje zien dat de hele dag moet trainen onder de nietsontziende blik van een obsessieve vader, de dertienjarige jongen die wordt verbannen naar een tennisschool in Florida, die aanvoelt als gevangenkamp;...'

Ik wil afsluiten met de tekst waarmee het boek begint en dadelijk ook de toon zet:

'Men zou niet altijd kunnen zeggen wat het is dat je insluit, je ommuurt, je schijnt te begraven, maar je voelt toch ik weet niet welke tralies, welke hekken, welke muren. Is dit alles verbeelding, fantasie? Ik denk het niet, en je vraagt je af: mijn god, is het voor lang, is het voor altijd, voor de eeuwigheid? Weet je wat, de gevangenis doet verdwijnen? Dat is elke diepe, ernstige genegenheid. Vrienden zijn, broeders zijn, liefhebben, dat opent de gevangenis met een soevereine macht, met een machtige betovering.

Vincent van Gogh, *Brief aan zijn broer, juli 1880*

